Педагогічні КАДРИ

газета

ЗАСНОВАНА У ЖОВТНІ 1929 РОКУ

№ 3 (1623) БЕРЕЗЕНЬ 2012 РОКУ

НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА

ЛЮБОВІ, ТВОРЧИХ ЗЛЕТІВ, НЕВИЧЕРПНОЇ НАСНАГИ!

Від усього чоловічого колективу Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова щиро вітаю вас, наші любі жінки, зі святом Весни!

Ви – берегині сімейного вогнища, оточуєте нас завжди турботою і ласкою; майстрині в педагогічній галузі, бо робите неоціненний внесок у процес виховання та інтелектуального становлення нового покоління. За своїм божественним покликанням ви творите життя, надаєте йому високого змісту та краси. Тож хай легкими будуть ваші думки, добром та здоров'ям повертаються усі ті блага, якими ви наповнюєте довколишній світ! Любові, творчих злетів, невичерпної наснаги!

З повагою, Ваш ректор
Віктор Андрущенко

Пам'ять

Березень і розмова про ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

14 БЕРЕЗНЯ в Національному педагогічному університеті імені М. П. Драгоманова відбулось вшанування творчості поета Тараса Шевченка. В актовій залі гуманітарного корпусу зібрались студенти, викладачі і гості університету.

Захід складався з двох частин – вступних слів шанованих гостей і мистецького виступу народного аматорського студентського театру "Вавилон" спільно з народним ансамблем "Купава". Відкрила захід художній керівник театру "Вавилон" доцент **Ірина Савченко**, яка зауважила, що Тараса Шевченка "кожен читає по-своєму і в ньому шукає частинку себе".

З вступними словами до студентів звернулись Герой України, почесний професор університету, поет **Іван Драч**, старший науковий співробітник Інституту літератури НАН України **Сергій Гальченко** та директор Інституту української філології НПУ імені М. П. Драгоманова професор **Анатолій Висоцький**.

Глядачі в залі були приємно вражені простотою виступу театру "Вавилон", та в той же час душевною ліричністю. Такою і є творчість Тараса Шевченка – ментально близькою українцю, але глибока і проникнута для читача.

Фото Ірини ТИЩУК

Довірливе спілкування

ЗУСТРІЧ НЕФОРМАЛЬНОГО ХАРАКТЕРУ

ЩОБ ВИСЛОВИТИ наболіле та обговорити нагальні питання загальноуніверситетського характеру, студенти НПУ імені Михайла Драгоманова звертаються безпосередньо до ректора свого вишу Віктора Андрущенка.

12 березня відбулась зустріч ректора з студактивом університету. Причиною та головним акцентом чергової подібної зустрічі стало активне функціонування офіційного персонального сайту ректора та блогу у соціальній мережі.

Хоч і не в офіційному форматі, але розмова склалася серйозною. На основі особливої студентської активності в Інтернет-мережі на сайті і блозі ректор розділив свій виступ на п'ять тематичних блоків, відповідаючи на найболючіше: так звані прояви хабарництва, нетеплі умови навчання і проживання у зимовий період, складнощі з улаштуванням харчування студентів та чимало інших.

Для того щоб Вас почули, варто прийти і сказати про свої проблеми керівництву ваших інститутів, мені особисто. Ви можете писати на мій сайт, приходити до кабінету, бо лише разом ми подолаємо всі труднощі й негаразди

Віктор АНДРУЩЕНКО

Неординарним було те, що ректор не просто відповідав на конкретні питання. Це була лише постановка проблеми, вихід з якою шукали спільно і керівник, і студентство. У молоді були свої ідеї і пропозиції, Віктор Петрович розповідав про можливості цього навчального закладу.

Одним з акцентних питань Віктора Петровича до студентів стала їх активність щодо участі в житті інститутів і університету загалом. Молодь має великий вплив на функціонування навчального закладу, тому мусить його використовувати, беручи участь у засіданнях Вчених рад та піднятті важливих для себе питань.

Прес-служба університету
Фото Олександри Новіки

Домовленості

РЕКТОР ЗУСТРІВСЯ З ПЕРШИМ УКРАЇНСЬКИМ КОСМОНАВТОМ

14 БЕРЕЗНЯ 2012 року ректор НПУ імені Михайла Драгоманова, академік **Віктор Андрущенко** зустрівся з першим космонавтом незалежної України, народним депутатом **Леонідом Каденюком** і Президентом Малої академії наук, народним депутатом **Станіславом Довгим**. Обговорювалася можливість зустрічей видатного космонавта зі студентами університету.

За словами Леоніда Костянтиновича, він із задоволенням поспілкується з молоддю та послухає думки майбутнього покоління щодо перспектив розвитку держави, української освіти і науки.

Велике враження на космонавта справили високі досягнення науковців НПУ, успіхи і здобутки студентів-драгомановців, особливо тих, хто навчається за фізико-математичними та природничими спеціальностями, цікавиться астрономією і в недалекому майбутньому понесе знання з цих дисциплін у шкільні класи. Як зауважив пан Каденюк, саме завдяки цьому досі живе й розвивається космонавтика в Україні.

Віктор Андрущенко розповів гостю про широкі міжнародні зв'язки університету, одні з найпотужніших в Україні наукові школи та талановитих юних вчених-драгомановців, на що Леонід Каденюк відповів пропозицією заснувати премію його імені для талановитих студентів, що займаються науковими дослідженнями в галузі точних наук.

Зустріч із першим космонавтом України напередодні Дня космонавтики стане для студентства НПУ найкращим подарунком, а подієва канва квітня 2012 поповниться ще однією неординарною подією.

Прес-служба університету

Синевир

Запрошуємо до Карпат

стор. 3

Позанавчальна розмова

Ірина САВЧЕНКО: "Людська природа потребує любові і сердечності"

стор. 6

Фотопортрет

Близнюки університету

стор. 7

Нові формати

Студент запитує – ректор відповідає

Вже більше місяця працює особистий сайт ректора університету Віктора Андрущенка. Поява сайту пов'язана з потребою почути голос студентства, тому серед традиційних рубрик "Життєвий шлях", "Фотогалерея" важливе місце посідає рубрика "Питання – відповіді", яка спрямована на діалог між керівником вишу і молоддю.

Сайт http://avp.npu.edu.ua за місяць роботи переглянуло приблизно дві тисячі відвідувачів, більше ніж на п'ятдесят запитань вже можна прочитати відповідь, а якщо маєте гостру потребу поставити своє запитання, то можете це зробити. На сайті також оперативно оновлюються новини, які пов'язані з університетом і діяльністю Віктора Петровича як ректора, філософа, вченого. До речі, в одній з соціальних мереж діє персональна сторінка Віктора Андрущенка. Вона вже довгий час зареєстрована, але лише зараз є активною. Ректор самостійно веде сторінку і читає надіслані повідомлення.

Кожен може написати повідомлення ректору Віктору Андрущенку, звернутись із запитанням стосовно навчального процесу, Болонського процесу, гуртожитку, конфліктів з викладачами.

У соціальній мережі і на сайті кожен може написати повідомлення Віктору Петровичу, звернутись із запитанням стосовно навчального процесу, Болонського процесу, гуртожитку, конфліктів з викладачами тощо. На сайті навіть є деякі питання особистого характеру: студенти цікавляться кумиром Віктора Петровича, його мріями та ін.

Якщо в соціальній мережі ви можете напряму поставити запитання, то на сайті діє інший принцип. Сайт побудований на принципі анонімності, тому запитання проходять модерацію. Хоча за словами керівника прес-служби університету, за час роботи сайту ще не було ситуацій, коли доводилось блокувати повідомлення через некоректність чи ще з якихось причин. Загалом кожен день повний перелік запитань, які поставили Віктору Андрущенку, зранку потрапляє на стіл ректора, який дає відповіді на запитання. Оформленням і публікацією відповідей на сайті займається прес-секретар Людмила Кух.

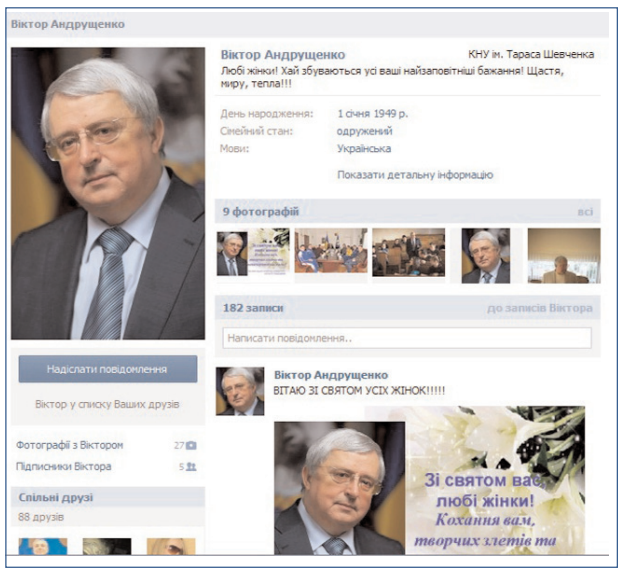

Зазначимо, що в соціальних мережах вже давно існують різні групи, які об'єднують студентство. В них молодь обмінюється інформацією та враженнями про університет, повідомляють одне одного про події. Наприклад, у березні найбільше відвідувань мала група "Благодійний аукціон побачень заради Володимира Росенка". Також в телевізійній соціальній мережі діє офіційна група університету, де студенти мають можливість завантажувати відео стосовно вишу.

Сергій РУСАКОВ

Запитання – відповіді

Вікторе Петровичу, скажіть, будь ласка, для того щоб жити влітку в гуртожитку, студентам, обов'язково працювати в приймальній комісії або у штабі "Абітурієнт"? Інакше нас не поселять? Інна.

Відповідаючи на ваше запитання, хочу запевнити, що дозволити проживання в гуртожитку на літній період я можу лише в індивідуальному порядку за вагомих обставин і потреб.

Доброго дня. Мене турбує їдальня в гуманітарному корпусі. Відсутність повноцінних здорових страв – це не єдина її проблема. Ціни вищі, ніж в центральному корпусі. Вартість чаю (за моїми підрахунками) в 5-6 разів перевищує собівартість.

Подібне запитання з приводу їдалень в університеті вже було попередньо на сайті. Я висловив свою думку щодо цього, та додам, що в кафе, яке знаходиться в гуманітарному корпусі нашого університету, невдало побудований менеджмент. Все більше ми наближаємося до думки, що потрібно запровадити своєрідні дотації для таких закладів харчування, що відповідно сприятиме й здешевленню страв для студентів. Думаю, з вересня ми цю роботу налагодимо.

Що ж до меню та його корисності чи шкоди здоров'ю, то я переконаний, що тут варто враховувати окремі побажання самих студентів. Це буде на користь у першу чергу їдальні та її працівникам і, звісно, драгомановцям.

Питання, безперечно, болюче, тому будемо намагатися вирішити його якнайшвидше.

Шановний Вікторе Петровичу, ким Ви мріяли стати в дитинстві і чи збулася ваша мрія? Дякую.

Приємно, що ви цікавитесь. Дякую, Денисе, за запитання. З дитинства я мріяв, звичайно, про великі перспективи. Спочатку хотів бути геологом, із задоволенням наспівував пісню "Мы геологи оба с тобой". Коли навчався у технікумі, мріяв працювати інженером-техніком на великому підприємстві.

Служба ж в армії внесла свої корективи. Там я познайомився з декількома випускниками університетів, з їх уст почув про філософію. А прочитавши книгу Евальда Ільєнкова "Про ідоли та ідеали", зрозумів, що моє місце на філософському факультеті. Тому можна твердо сказати – мрія збулася.

Центр комп'ютеризації та інформаційного забезпечення

У ритмі вимог часу

НЕЩОДАВНО в НПУ імені Михайла Драгоманова відкрили одне з приміщень **Центру комп'ютеризації та інформаційного забезпечення**.

Високе володіння комп'ютерними технологіями – вимога для драгомановців

Ректор університету **Віктор Андрущенко** подякував усім працівникам та керівництву, яке особливо долучилося до створення і налагодження Центру. Серед ентузіастів – перший проректор вишу з економіки та організації навчально-виховної роботи **Олег Падалка**, директор Центру комп'ютеризації та інформаційного забезпечення **Сергій Яшанов**, голова Профкому викладачів і співробітників **Іван Горбачук** та чимало інших, які доклали максимум зусиль, щоб подібний підрозділ функціонував на найвищому рівні.

За словами ректора вищого навчального закладу, для університету такого рівня, як НПУ імені Михайла Драгоманова, з його широкою технічною забезпеченістю Центр комп'ютеризації – незамінна річ. Віктор Петрович окреслив значення цього підрозділу у міжнародному контексті підготовки сучасного фахівця світового рівня, відвівши йому завдання забезпечення однієї з трьох вимог, що ставиться сьогодні перед спеціалістом, – високе володіння комп'ютерними технологіями. Центр комп'ютеризації НПУ повинен стати зв'язковою ланкою у підготовці студентів; навчити їх сприймати техніку не як чергову розвагу, а як потужний інструмент, що сприяє розвиткові інтелекту.

Прес-служба університету

ЗМІНЮЄМО АКЦЕНТИ

НЕЩОДАВНО ректор Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова **Віктор Андрущенко** перерізав стрічку біля **Інституту магістратури, аспірантури і докторантури**. Директор **Володимир Савельєв** та співробітники підрозділу тепер працюватимуть у новому приміщенні.

У вступному слові Віктор Петрович "розшифрував" відкриття цього Інституту як зміну акцентів у роботі цілого університету. "- *Якщо раніше ми більшою мірою готували бакалаврів та спеціалістів,* – відзначив академік, – *то тепер мусимо зосередити свою увагу на підготовці магістрів, кандидатів і докторів наук".*

Крок на шляху до статусу дослідницького

На думку Віктора Андрущенка, той об'ємний потенціал професорів і академіків, яким володіє НПУ імені Михайла Драгоманова, потрібно використовувати якнайактивніше для підготовки нового покоління вчених і дослідників, до того ж на найвищому світовому рівні. Відкриття такого підрозділу стало для НПУ ще одним вагомим кроком на шляху до статусу дослідницького і безумовно втіленням головної стратегії навчального закладу.

А у студентів вишу, за словами керівництва, з'явилася чудова можливість практично безперешкодно втілювати у життя всі свої дослідницькі і наукові ідеї.

МЕМОРІАЛЬНИЙ БУМ

12-16 березня в НПУ імені М. П. Драгоманова відбувся тижневий цикл лекцій московського культуролога Олексія Васильєва "Memory studies: культурна, соціальна історична пам'ять. "Парадиґма пам'яті" в сучасному гуманітарному просторі".

"Memory studies" – один із найактуальніших напрямків культурологічних досліджень в сучасній Європі, що тільки започатковується на пострадянському просторі. Дослідження колективної (соціальної, культурної, історичної) пам'яті стали місцем зустрічі соціологів, істориків, психологів, соціальних (культурних) антропологів, літературознавців, фахівців в області теорії масових комунікацій і т.д.

Цікаво, що в університетах України поки що не читаються окремі курси з проблематики "студій пам'яті" і студенти та викладачі Драгомановського університету є одними з перших, хто зацікавився новим дослідженням.

Синевир

Запрошуємо в Карпати

Минулого року в Міжгірському районі Закарпатської області, на території Національного природного парку "Синевир" відкрито нову базу для навчально-польової практики студентів, ведення науково-дослідних робіт та відпочинку співробітників університету.

Необхідно відзначити велику і плідну роботу, виконану за короткий проміжок часу особисто ректором університету, академіком НАПН України **Віктором Андрущенком**, першим проректором з економіки та організації навчально-виховної роботи, професором **Олегом Падалкою** та головним інженером **Володимиром Вересом** щодо будівництва, реставрації навчальних і житлових приміщень та благоустрою бази, де проходитиме навчально-польова практика студентів та відпочинок.

Нещодавно з метою налагодження функціонування оздоровчої бази її відвідав профспілковий актив університету під керівництвом голови профкому викладачів, професора **Івана Горбачука**.

Природа та історія НПП "Синевир" надзвичайно цікаві й здавна приваблюють науковців – біологів, краєзнавців, вітчизняних та зарубіжних туристів.

Складно коротко охарактеризувати унікальну, дивовижну природу, легендарну історію та привабливість цього краю. Вся територія, на якій розташований "Синевир", охоплює близько 41 тисячі га. Серед них понад 28 тисяч га – ліси у верхів'ях Тереблянської долини та на схилах Горганського високогір'я.

Це унікальна перлина Українських Карпат з казковою природою, багатим, різноманітним рослинним і тваринним світом, мальовничими краєвидами, мінеральними джерелами, дзвінкими струменями гірських потоків, п'янким, чистим, свіжим повітрям смерекових лісів, неповторними краєвидами на схилах гір, пагорбів та полонин. А серед усього височіє найвища гора – Стримба заввишки 1719 м над рівнем моря.

На території НПП "Синевир" велика кількість озер та маленьких озерець. Але унікальним витвором природи, оспіваним у легендах, є Синевирське озеро (989 м над рівнем моря), яке в народі називають "морським оком". Відповідно до Рамської конвенції озеро визнане водно-болотним угіддям міжнародного значення.

Природа та історія НПП "Синевир" надзвичайно цікаві й здавна приваблюють науковців – біологів, краєзнавців, вітчизняних та зарубіжних туристів. У різні пори року милують око барви тутешніх краєвидів. На території функціонують екологічні стежки ("Музей лісоплаву", "Дике озеро", "Колочава", "Синевирське озеро", "Урочище Красний-Синевирське озеро", "Гедешова"), науково-пізнавальні стежки ("Кичера", "Березовець") та 8 туристських маршрутів.

Серед багатого різноманіття рослин цього краю є й рідкісні та зникаючі види, що занесені до Червоної книги України (баранець звичайний, сосна кедрова європейська, підсніжник білосніжний, білоцвіт весняний, шафран Гейфеля, лілія лісова, родіола рожева, любка дволиста, росичка круглолиста тощо). Серед рідкісних видів тварин на території "Синевиру" зустрічаються рись, кіт лісовий, барсук, бурозубка альпійська, орел-беркут, глухар та інші.

Надзвичайно цікавою є історія цього краю: єдиний в Європі музей лісоплаву, ряд архітектурних пам'яток, військово-оборонна система фашистсько-німецької армії та її союзників – "Лінія Арпада", з потужними підземними бункерами, сховищами та надземними бетонними протитанковими пірамідними спорудами, що досягали 120 км завдовжки.

Видатний банківський працівник, депутат Верховної ради України, уроженець с. Колочава С. Аржевітін заснував у цьому селі, що належить до НПП "Синевир", перший в Україні музей просто неба під назвою "Історія верховинського села", який охоплює 10 приміщень і документально відображає освіту, культуру, духовність і побут

мешканців села у різні епохи, за різних державних режимів.

Сьогодні на територія НПП "Синевир" – широке поле для навчання та екологічного виховання студентів – біологів, екологів, географів та туристів-краєзнавців. Викладачі **Інституту природничо-географічної освіти та екології** розробили план науково-дослідної і туристсько-краєзнавчої роботи на найближчі 3 роки, до реалізації якого залучатимуться студенти під керівництвом досвідчених науковців.

Ректорат університету роглядає новостворену базу навчально-польової практики студентів на території НПП "Синевир" як ще одну науково-дослідну лабораторію, яка сприятиме кращому пізнанню природи цієї унікальної території, формуванню у студентської молоді почуття патріотизму, екологічної культури, духовності у спілкуванні з природою.

Важливе завдання покладається на розроблення плану та способів його реалізації щодо максимального використання новозаснованої навчальної, наукової та оздоровчої бази протягом усього року, адже на ній створюються сприятливі умови для навчання студентів безпосередньо в природі, оздоровлення працівників та студентів, проведення підготовчих курсів до навчання у вищих навчальних закладах, проведення наукових конференцій, семінарів, форумів та з'їздів.

Василь БРОВДІЙ,
професор, відповідальний за науково-дослідну роботу на базі НПП "Синевир". Фото автора.

Шана

ПОЧУТТЯ ПАТРІОТИЗМУ БУЛО НАРІЖНИМ КАМЕНЕМ, ЯКЕ КЛИКАЛО НА ПОДВИГ

ІСТОРИЧНО склалося, що 23 лютого в нашій країні вшановують та вітають всіх чоловіків, незалежно від того, на військовій службі вони чи ні. Адже, так чи інакше, кожен з них – захисник Батьківщини, своєї родини, батьків, дітей та дружини.

Для кожного з нас це свято позначене своїм значенням, настроями та почуттями. Тому в цей день студенти **Інституту корекційної педагогіки та психології** і **Інститут політології та права** вітали ветеранів Великої Вітчизняної війни, всіх хто причетний до цього великого свята.

Рада ветеранів зі студентами

З привітанням та словами щирої вдячності звернулася до ветеранів студентка ІКПП **Євгенія Хміль**. Вона заспівала пісню "Ветеранам минувшей войны". Після неї музичний подарунок пролунав від студентки ІПП **Галини Чиж.** З авторськими віршами та вітаннями виступили студенти **Оксана Власюк**, **Анастасія Голіжевська**, **Микола Пилипенко**, **Альона Чміль** та **Леся Ющенко**.

"У цей святковий день ми вітаємо наших дорогих ветеранів війни, усіх військових, які стоять на захисті миру і служать справі посилення безпеки та зміцнення обороноздатності нашої Батьківщини", – привітав ветеранів **Дмитро Карпусь** та запросив до виступу професора **Івана Половину**. Іван Петрович зазначив, що ми повинні пам'ятати, якою ціною нам дісталась перемога над ворогом в ті часи.

У своєму виступі полковник у відставці **Євген Федорович Безродний** сказав: *"Почуття патріотизму було наріжним каменем, яке кликало на подвиг звільнення Батьківщини від окупантів, хоч кров і смерть були поруч, але на це ми не звертали уваги. Були страшні бої, що завдавали поранень і контузій радянським солдатам, забирали життя фронтовиків та водночас наближали Велику Перемогу"*.

Ми є свідками радикальних змін, які відбуваються в нашій країні та далеко за її межами, але не можна забувати, відкидати все те, що цьому передувало. Священною є пам'ять про нашу Перемогу і про тих, хто її виборював і платив найдорожчою ціною.

Іван ПОЛОВИНА

Під документальні кадри кінострічки голова Ради ветеранів, полковник у відставці **Микола Аркадійович Рябухін** розповів, що фронтове життя – це велика фізична і моральна напруга. *"Ми рідко робили землянки, ночували у виритих наспіх окопчиках, накрившись плащ-палаткою, а попереду займала позиції й так само мерзла наша піхота…"*.

Заключним акордом зустрічі, стали пісні у виконанні **Олексія Лизогуба** "В землянке" та "Катюша", які активно підтримали всі присутні в залі.

Історія нашого народу вкрай непроста, але в усі часи у нас були свої герої, подвиг яких ми повинні шанувати і пам'ятати. Бажаємо всім, щоб ні ви, ні ваші рідні не знали лихоліття війни.

Микола КОТ

Школа студентського самоврядування

ВДРУГЕ І ЕФЕКТИВНІШЕ

Нещодавно в НПУ імені М. П. Драгоманова відбувся освітній проект "Школа студентського самоврядування". Головним завданням заходу стала підготовка активної молоді для ефективної діяльності у студентській громадській роботі.

За словами організатора "Школи студсамоврядування" **Євгенії Єрмолаєвої**, захід проводиться другий рік поспіль і активно підтримується ректором. На відміну від минулорічного заходу, цього року тренінги відвідує набагато більше людей. Незважаючи на те, що тренінги проводяться вдень після пар, в них бере участь близько 50 студентів. "*Наша мета,* – говорить Євгенія, – *знайти активних людей і спрямувати їх потенціал для роботи в студентському самоврядуванні. Хочеться, щоб молодь постійно розвивалась і їх робота приносила користь як їм самим, так і університету*".

У тренінгах взяло участь близько 50 студентів

Спрямовувати енергію молодих і талановитих у потрібне русло взялися досвідчені представники студентського самоврядування, більшість з яких у свій час стали засновниками Студентської Ради університету: аспірант і голова СР **Микола Давидюк**, викладач і аспірант **Сергій Русаков**, викладач і аспірант **Олександр Равчев**, студентка і сертифікований тренер ООН **Марія Придьма** та інші.

Відвідавши одне з занять, ми переконались у обдарованості молоді, що ходила на заняття. Наприклад, **Кирило Кухельний** пише вірші, цікавиться сучасними технологіями, **Катерина Кущієнко** професійно займається мистецтвом фотографії, а **Михайло Матвійчук** сказав, що пишається багатою фантазією. Всі студенти бажають активно долучитись до роботи в студентському самоврядуванні, хоча і розуміють, що це відповідальна діяльність. **Наталія Ющенко** сказала, що основною метою було правильно використати час і отримати досвід. Та основне, наголошує голова СР Микола Давидюк, це повністю вкладати себе у справу і відчайдушно вірити в успіх.

Протягом п'яти днів "Школи студсамоврядування" студенти могли дізнатись, як ефективно реалізувати проекти, оформити документацію, навчились основам ділового спілкування. Крім того, і це, мабуть, головне – це нові знайомства і підготовка нової команди Студентської Ради.

Юлія ГОРБАНЬ

Інтерв'ю

ОЛЕКСАНДР СУШКО: "Будь-яку проблему сучасності можна вирішити"

У КВІТНІ директор Інституту історичної освіти Олександр Сушко святкуватиме 65-ліття. Напередодні свята ми навідались до професора і поговорили про життєвий шлях Олександра Олександровича та значення історичної освіти в сучасності.

– Олександре Олександровичу, чому Ви обрали спеціальність саме історика? Чим був викликаний Ваш вибір?

– Одразу хочу зауважити, я обрав не спеціальність історика, а фах вчителя історії. На мій погляд, це дещо різні речі. Стародавні римляни не дарма казали, що історія – вчителька життя. І цього ніхто не заперечує, бо багатющий досвід минулих поколінь завжди дає можливість тверезо оцінювати життя, шукати шляхи розв'язання життєвих проблем, будувати плани на майбутнє. І це стосується не лише особистого життя, це торкається усього суспільства. Я б сказав, що будь-яке питання, будь-яку проблему сучасності можна вирішити і розв'язати, вивчивши досвід вітчизняного і світового минулого, узагальнивши і творчо застосувавши його у сучасних умовах. Але мало знати минуле, мало бути носієм знань про узагальнений досвід людства. Треба вміти ще й донести цей досвід до нинішньої генерації українських громадян. І, в першу чергу, до молоді. Саме тому, гадаю, я і став вчителем історії. І удвічі щасливіший, що навчаю майбутніх вчителів історії в Україні.

Відкриваючи Міжнародну конференцію

– Ви пройшли шлях від студента до директора Інституту, професора. Як би Ви охарактеризували свій шлях?

– Закінчив середню школу у м. Боярка, згодом навчався на історико-педагогічному факультеті Київського державного педагогічного інституту імені О.М. Горького. Пройшов школу чудових викладачів – професорів М. Д. Березовчука і В. Ю. Ніколаєнка, доцентів Г. В. Січкаря і М. Ф. Александри. Займався науковою роботою, брав участь у республіканських та університетських студентських конференціях. Після закінчення інституту працював на посаді вчителя і вихователя школи-інтернату № 24 м. Києва, а згодом повернувся до рідного навчального закладу. На факультеті працював і лаборантом, і викладачем, а після захисту дисертації обійняв посаду доцента кафедри історії СРСР і УРСР. Згодом за дорученням ректорату мав поєднувати викладацьку роботу з адміністративною діяльністю. З 1985 р. працював деканом історичного факультету, а з 2004 р. – директором Інституту історичної освіти НПУ імені

Зустрічі з відомими діячами в Інституті історичної освіти

М.П. Драгоманова. У травні 2004 р. захистив докторську дисертацію на тему «Становлення та функціонування приватного підприємництва в Україні у період НЕПу (1921 – 1928 рр.) – історико-теоретичний аспект», а згодом здобув вчене звання професора.

– Хто для Вас у житті і науці є авторитетом?

– Взагалі, наука не визнає авторитетів, оскільки вони обмежують творчу і пошукову діяльність. Інша справа, що були і сьогодні є люди, які дійсно для мене становили справжній взірець як вчителя, так і науковця. Це і мій перший декан – Григорій Васильович Січкар, і науковий керівник – Михайло Васильович Коваль. А взагалі, я й сьогодні прагну вчитися у своїх колег, викладачів університету та Інституту. Значною мірою на стиль роботи і поведінку адміністратора впливає і керівник установи – ректор університету академік Віктор Петрович Андрущенко. Принаймні більшість моїх колег вважає, що особисті якості ректора університету, поставлені ним амбітні цілі і ритм життя та праці впливають і на роботу директора, і на діяльність колективу Інституту історичної освіти в цілому.

– Як, на ваш погляд, викладання історії не історикам перегукується з позицією університету загалом? У чому тут завдання, адже це ж не просто для загального розвитку студентів?

– Історія у суспільстві завжди виконувала унікальну соціально-виховну функцію формування у молоді почуття патріотизму, громадянської самосвідомості, любові до рідної мови і відданості Вітчизні. У сучасній Україні ця функція особливо актуальна. Знання історії власної Батьківщини – це не лише уявлення про її славне минуле. Це і знання про те, якими зусиллями, якою важкою працею, біллю і втратами здобувалась українська незалежна держава, можливість її громадянам вільно жити, працювати і здійснюватись як особистість у сучасному світі. Гадаю, що саме у цьому призначення історії як загальногуманітарної дисципліни у вищих навчальних закладах. Зокрема, я особисто викладаю історію Вітчизняної війни. І хочу, що і мої студенти, і їх майбутні учні завжди пам'ятали про людей, які їм дали право на життя і особистісну реалізацію у XXI столітті.

– Якщо ми говоримо про молоде покоління, то якими є студенти-історики? Чому історія приваблює більше хлопців?

– Такими ж, як і всі студенти України. Розумними, гарними, креативними, оптимістично налаштованими. До речі, сьогодні історія приваблює не лише хлопців, а й дівчат. Принаймні, сьогодні в Інституті студенток більше. Між іншим, питання про посилення інтересу представниць прекрасної статі до історичної науки зараз є предметом спеціального вивчення фахівців інститутської кафедри методики викладання суспільних дисциплін і гендерної освіти.

– Які б Ви назвали стимули для абітурієнтів вступати на історичний факультет?

Разом з керівництвом університету

– Розвиток української держави у XXI столітті, формування громадянського суспільства, вирішення проблем економічного, соціального та культурного життя можуть ґрунтуватися лише на основі всебічного вивчення досвіду минулого, його творчого узагальнення і використання в умовах сучасності. Саме це зумовлює якісне оновлення змісту і соціального призначення історії, яка сьогодні набуває значення практично спрямованої науки, покликаної озброїти нову генерацію українських громадян практичними, виваженими попереднім досвідом людства здобутками і знаннями. До того ж історія продовжує виконувати функцію формування у молоді почуття високого патріотизму, громадянської самосвідомості, любові до рідної мови і відданості Вітчизні. Протягом останніх років Інститут готував вчителів історії для середніх загальноосвітніх шкіл, спеціалізованих гуманітарних освітніх закладів, викладачів ВНЗ та науковців академічних і профільних науково-дослідних ВНЗ. Водночас, універсальна фахова підготовка, здобута його вихованцями, дозволяла їм виконувати обов'язки керівників шкіл, працювати в архівах, органах державної влади і управління, політичних і громадських організаціях, інших освітніх, виховних, краєзнавчих і туристичних закладах. У зв'язку із зростанням соціальної ролі історичної освіти в умовах сьогодення завдання історичних факультетів педагогічних ВНЗ розширюються і зростають. Проте сьогодення, як це не прикро зауважити, засвідчує ознаки падіння престижу професії вчителя, а отже і вищої педагогічної освіти. Фах педагога-історика залишається актуальним і затребуваним суспільством, але зацікавленість абітурієнтів ним дещо знижується. Саме тому вважаю, що одним з ефективних шляхів підвищення престижності професії вчителя історії, посилення його конкурентоспроможності на вітчизняному ринку освітніх послуг може стати лише подальша спеціалізація базового історичного фаху та розширення його професійної основи. Водночас ця фахова підготовка повинна мати виражену методичну спрямованість, озброюючи випускника педагогічного університету сучасними освітніми технологіями передачі історичних знань, вмінь і навичок їх використання.

– Наскільки сьогодні є попит на випускників історичних факультетів?

– Як і завжди, попит і державне замовлення на вихованців і виучеників Інституту історичної освіти виявляють і навчальні заклади, і громадсько-політичні інституції держави. Браку замовлень по державному розподілу Інститут не відчуває.

– Які ваші плани на найближчий час?

– Завершити багаторічну працю над монографією з історії Великої Вітчизняної війни. Надалі посилювати конкурентоспроможність Інституту на ринку освітніх послуг України за рахунок поліпшення якості навчання, зростання кваліфікації викладацького колективу, подальшої фахової спеціалізації випускаючих кафедр.

– Що Ви б могли сказати про газету «Педагогічні кадри»?

– Професійно налаштований фаховий часопис із своєчасною подачею актуальної інформації. Рідна, корисна і цікава університетська газета.

– Ваші побажання читачам газети.

– Викладачам – гарних студентів, а студентам – гарних вчителів.

Олександр Сушко прийшов в інститут уже сформованою особистістю. Стрункий гарний хлопець одразу привернув до себе увагу. Олександр був головним редактором стінної газети історичного факультету, де ми разом навчались. Крім того, в ті роки завдяки його старанням багато було зроблено для табору «Берізка». Тоді на істфаці навчались хлопці, які вже прийшли після армії і виробництва, тому вони чітко знали, для чого їм навчання. Пам'ятаю, коли Олександр проходив коридором, то всі дівчата факультету зітхали. Але обраницею стала його однокурсниця Світлана.

Іван ДРОБОТ,
директор Інституту філософської освіти і науки, професор

Інститут вже чотири рази отримував Кубок ректора з міні-футболу

Підготував Сергій РУСАКОВ

Інтерв'ю

ВОЛОДИМИР ГОНЧАРОВ: "Мені пощастило з часом"

У БЕРЕЗНІ відзначає 60-ліття директор Інституту іноземної філології НПУ імені М. П. Драгоманова, професор Володимир Гончаров. У переддень ювілею ми попросили Володимира Івановича відповісти на кілька запитань.

– Володимире Івановичу, що вплинуло на формування вашого характеру?

– Мені пощастило з часом. Я прийшов у цей світ в пору змін. Відчув на собі, як людина може впливати і покращувати обставини, стосунки, взаємини, умови. Мені пощастило з моєю малою батьківщиною. Криниці, джерела… Вони стали чистими символами Білорусі. Вони ідентифікують Білорусь у світі, вирізняють її народ безпосередністю, відкритістю, щирістю і справжньою глибиною почуттів. Уся моя рідня – це люди, що випромінюють доброту, що трудяться для інших і отримують від цього насолоду. Серед них завжди почуваєш себе у безпеці, захищеним, оточеним турботою і добротою.

– А якими за вдачею, ким за професіями були ваші батьки?

– Я дякую долі за своїх батьків. Іван Данилович і Євдокія Платонівна, мої дивовижні, ідеальні тато і мама. Вони ніколи не повчали мене. Але тим, як жили, показали, що все залежить від самої людини. Від її порядності, від працелюбності, від готовності допомагати іншим, брати на себе відповідальність, від сміливості втручатись у складні ситуації і не лишатись осторонь проблем. Вони просто на собі, на своїх долях показали мені, як важливо казати правду у вічі, не шукати обхідних шляхів.

Моя матуся Євдокія Платонівна – саме втілення усіх наших національних чеснот. Непосидюча, роботяща, ласкава і красива. У моєї мами, скільки себе пам'ятаю, ще з ранніх літ і аж донині – голубі очі. Справді, кольору неба, кольору льону, який цвіте. І цей мамин теплий-теплий, дивовижно красивий погляд випромінює ніжність.

– В чому полягало родинне виховання у вашій сім'ї, на що спиралося?

– Коли ми з сестричками Валюшою і Лєною були малими, у нашій затонулій в лісах та пущах Слободі – зовсім невеличкому селі – кожен, незалежно від віку, мав обов'язки. І на городі, і біля курей, качок, гусей, пасли кіз. Щоб сім'я виживала, трудитися мусили всі. Мамі доводилось залишати садибу майже на цілий день, бо робота експедитора була, як зараз кажуть, – ненормованою. А коли працювала продавцем, то також потрібно було і відповідальність особливу виявляти, і зосередженість, і спостережливість. Та мамині службові обов'язки ніколи не обмежували її у дуже щирій, світлій приязні, у любові до нас.

Підходить до двору – враз пригорне, обніме, притулить до себе. І перш ніж спитати, чи справилися з завданнями, чи всіх напоїли, чи нарвали трави та накришили домашнім тваринам їсти, обов'язково цікавиться – чи дужі-здорові, чи не сварилися між собою, чи мирно гуляли з сусідськими дітьми…

– У той час не було можливості готувати дітям якісь улюблені страви, аби лиш не голодні…

– І хоч асортимент продуктів був більш ніж стандартний, наша матуся одну лише картоплю могла приготувати багатьма способами, надзвичайно смачно. Ну і питає, чи сподобалось. Ми дякуємо й відчуваємо, що перепитує нас мама не для красного слівця. Їй справді була важлива наша оцінка. Бо, мабуть, ще більше, ніж нас, вона хотіла вразити смачненьким батька. Набирала йому їсти якось благоговійно, миску ставила обережно і аж світилася відданістю. А батько, сівши за стіл, ніби скидав з плечей усю втому свого шоферського дня, усю напругу рук від керма вантажівки, від корби, якою заводив громихаючий і чадючий мотор, хвалив вечерю, хвалив маму, підбадьорював нас.

Нам з сестричками було особливо приємно відчувати оту невидиму зовні взаємність чи навіть ідилію у стосунках між татом і мамою. Навіть ще тим дитячим сприйняттям ми відчували, що далеко не в кожному домі живе між батьками таке бережне піклування одне про одного, така делікатність, така глибоко народна вихованість. Були періоди, коли мама брала на себе обов'язки лише ведення дому. Адже троє дітей, постійний дефіцит змушували все необхідне для життя створювати руками у своєму підсобному господарстві. Іноді в селі казали "сидить вдома", особливо не заглиблюючись у зміст вислову. А наш батько внутрішньо відчував несправедливу семантику цієї фрази. І завжди при нагоді підкреслював: "Наша мама одна обходить усіх нас. Мама трудиться й на городі, й в хаті. Мама нас опікує".

Нарада з завідуючими кафедрами

– Ваші батьки десь навчались, мали професії?

– Звичайно, що коли б не такий лихолітній воєнний час, не такий важкий в матеріальному і побутовому плані й наступний, вони обоє – і тато, і мама – навчались би, після школи отримали б цікаві професії. Дуже допитливі обоє, істинно мудрі, а крім того – носії живих народних традицій, в яких сконцентрована правда життя. Напевно, саме тому їхнє подружнє життя до сьогодні таке справедливе і правильне. Мабуть завдяки цьому вони досі – в парі, удвох, разом.

Батькові й мамі дуже хотілось, щоб ми отримали добру освіту. Але батько не міг навіть уявити, щоб його син та не пройшов строкової служби у Збройних Силах держави. Відслужиш, а тоді вже й обирай, що до вподоби. Мій призов батька не розчарував. Коли дізнався, що служитиму у прикордонних військах, охоронятиму кордон, – аж прибодрився. Як отримував подяки з армії за мою відмінну службу, дуже радів. А я старався, бо розумів – для батька це найкращий із подарунків.

Отримання відзнаки від ректора університету

– Для вас, як я відчула, особливе значення має батьківський авторитет?

– Мій батько, з найперших моїх дитячих уявлень про подвиг, – уособлював подвиг. У кожній родині, у кожному серці тоді ще жевріли незагоєні рани війни – і каліцтва, й хвороби, і смерті. Таких фронтовиків, як батько, – сильний, молодий, з руками й ногами, з пристрастю перемагати труднощі, як перемагали ворога, було у нашому селі не дуже багато. А ще ж майстерність водити полуторку! Хлопчаки з усієї Слободи збігались подивитись, як він в гімнастерці і кирзових чоботях вправно керує такою шаленою технікою. Моє дитяче сердечко переповнювала в такі хвилини гордість. Мої друзі знали про геройство мого батька. Знали, що на фронт він пішов у сімнадцять. По суті ще підлітком. Знали про чотири поранення мого батька. І головне, знали про те, що саме він, їхній односелець Іван Данилович Гончаров, дійшов з боями аж до самого Берліна і зустрів Перемогу біля Рейхстага.

Та батько і в той період, і до сьогодні не любить воєнного пафосу. Війну завжди сприймав як горе. Та коли хоче наголосити на якійсь життєвій ситуації, підкреслити її серйозність, наводить для прикладу воєнний епізод. І стає все так вмотивовано, так зримо, так чітко і зрозуміло, що, як кажуть, дискусії недоречні.

– Тепер напевно намагаєтесь батькам віддячити за любов і правильне виховання? Що для них є подарунком від вас?

Разом зі студентами

– Безперечно, що подарунками для батьків стали наші сім'ї, наші дипломи, робота й родинна злагода, а потім – онуки, а врешті й правнуки.

Ми з особливим щастям усією великою родиною відзначили дванадцять років тому «золоте весілля» моїх тата і мами. І найбільшим подарунком для нас стала їхня взаємна невгасима любов. Відтоді кожен їх спільний рік сприймаємо золотим.

– Мабуть і завдяки такій глибокій шані до традиції вам в інституті вдається запровадити стільки новизни?

– Можливо. Але інститут справді постійно у пошуку, постійно оновлюється. Паралельно з традиційними – англійською, німецькою, французькою, іспанською – готуємо фахівців з турецької, японської.

Ще одну кафедру загального мовознавства і германістики було створено ось 1 вересня 2011 року. Головне спрямування кафедри – забезпечити якісну підготовку майбутніх вчителів та викладачів, де практична та теоретична підготовка посідають найважливіше місце.

Кафедра забезпечує викладання теоретичних дисциплін з "Історії англійської мови", "Теоретичної фонетики", "Теоретичної граматики", "Лексикології", "Стилістики" та "Ділової іноземної мови", а також практичні курси англійської та німецької мов як другої іноземної.

Викладачами створено чимало підручників та навчальних посібників з англійської мови для студентів інституту. У навчальному процесі викладачі кафедри використовують новітні методики викладання іноземних мов, принципи науковості, об'єктивності, наступності, системності.

З вересня 2011 року кафедра започаткувала новий проект – підручник "Англійська мова за модульно-рейтинговою технологією навчання".

З нагоди відкриття кафедри було створено Мультимедійний центр, який отримав назву "LogoStar". Тут Інтерактивна дошка об'єднує в собі простоту звичайної маркерної дошки з можливостями комп'ютера. У комбінації з мультимедійним проектором стає великим інтерактивним екраном, одним дотиком руки до поверхні якого, можна відкрити будь-який комп'ютерний додаток й демонструвати потрібну інформацію.

Програмне забезпечення інтерактивної дошки дозволяє студентам засвоювати інформацію через аудіальний, візуальний та кінестетичний канали сприйняття.Наш мультимедійний центр – приклад сучасних інтерактивних технологій, який дозволяє кожному студенту інтуїтивно обирати найбільш зручний для себе спосіб сприйняття інформації.

Для того щоб викладачі Інституту могли ефективно використовувати інтерактивну дошку на своїх заняттях, ми спільно з Інститутом новітніх технологій в освіті провели науково-методичний семінар "Застосування мультимедійних засобів в процесі навчання іноземній мові у вищій школі", де викладачі мали змогу навчитися використовувати інтерактивні технології в навчальному процесі. На підтвердження цього учасники семінару отримали відповідні сертифікати.

Оскільки це нова і досить складна сучасна техніка, викладачі вже протягом трьох місяців розробляють спеціальні програми відповідно до тих дисциплін, які вони викладають та апробовують їх під час своїх занять, а саме – під час викладання практичного курсу англійської та німецької мов, теоретичних дисциплін, а також для наукової роботи студентів.

– Володимире Івановичу, нехай успіх і далі супроводжує вас у житті. Адже великі справи завжди роблять хороші люди.

Спілкувалась
Ольга КОНОВАЛЕНКО,
головний редактор тижневика "Освіта"

Позанавчальна розмова

ІРИНА САВЧЕНКО: "Людська природа потребує любові і сердечності"

Довідка

Савченко Ірина Віталіївна

Народилася в Чернігові в сім'ї педагогів у квітні 1962 року. Одружена, має сина й онука. У 1983 р. закінчила з відзнакою Київський державний педагогічний інститут імені М. Горького.

Доцент кафедри української літератури НПУ імені М. П. Драгоманова; кандидат філологічних наук; директор Центру культури і мистецтв, художній керівник і режисер студентського театру "Вавилон".

З 2002 р. бере участь у проведенні Всеукраїнського конкурсу знавців української мови імені Петра Яцика, а з 2010 р. – у Всеукраїнському конкурсі Тараса Шевченка.

Нагороджена нагрудним знаком "Відмінник освіти" та медаллю ім. А. С. Макаренка.

Представляти Ірину Савченко не потрібно, бо її добре знає колектив університету. Вона є випускницею нашого вишу і повністю віддана драгомановським традиціям. Крім того, вона є ініціатором багатьох нововведень, за якими наш університет пізнають по всій Україні – фестиваль вертепів "Різдвяна зірка", Народний театр "Вавилон" та ін. Нині під її керівництвом готується перший в Україні фестиваль аматорських шкільних театрів.

У квітні Ірина Савченко святкуватиме свій ювілей, тому напередодні свята ми завітали в гості.

– Ірино Віталіївно, на які б запитання Ви б не відповідали?

– На питання неетичного характеру. Це питання, що пов'язані з моїми колегами. А для мене особисто немає речей, які б викликали неетичні питання.

– Ви вважаєте себе публічною людиною?

– На сьогоднішній день я є публічною людиною в університеті і в "обмежених" театральних колах Києва.

– Публічність заважає вашій роботі?

– Ні. Вона допомагає, адже змушує дисциплінуватись як самій, так і моєму оточенню.

– Команда Ірини Савченко – хто це?

– Чесно кажучи, я не люблю слово "команда", бо воно наближає до спорту і змагальності. Але якщо відповісти на запитання, то це люди, які працюють у Центрі культури і мистецтв, колектив, що працює зі мною в театрі "Вавилон", і ті, хто дотичний до просвітницької, культурної, творчої роботи, яку я веду.

– Як Ви будуєте стосунки з людьми?

– У житті керуюся двома речами: довіра і чесність. Я завжди налаштована на те, що людина за своєю природою є позитивною. Якщо мої сподівання не виправдовуються, то я відсторонююсь і зводжу спілкування до мінімуму.

– Який стиль Вам ближчий – Антона Макаренка чи Василя Сухомлинського?

– Відповім однією історією. Нещодавно я була присутньою на перегляді екзаменаційних фільмів студентів університету імені І.К. Карпенка-Карого. Серед фільмів один був про вчительку фізики. Фільм знімали, поки її учні писали тести. В цей час вона дістала нотатник і зачитала на відеокамеру наступну фразу: "Добре слово і револьвер може зробити набагато більше, ніж одне добре слово. Автор: Аль-Капоне". (*Посміхається*). Тому вважаю, що стиль роботи полягає у розумному поєднанні. Людська природа потребує любові і сердечності, але в той же час має бути чинник, що дисциплінує і обмежує.

– Три роки тому ви стали директором ЦКМ. Чому ви погодились на цю посаду?

– Знову відповім одним прикладом. На цей раз з біографії Олександра Довженка, який пояснював, чому він став кінорежисером. Одного разу він потрапив на знімальний майданчик і побачив, що режисер робить з акторами. Не маючи режисерської підготовки і освіти, Олександр Петрович зрозумів, що знає, як зробити краще. Він побачив помилки режисера і кардинально змінив своє життя.

– Важко було адаптуватися до нової посади?

– Так. Це інший розпорядок дня, інша форма спілкування з людьми, адміністрування. Директорська посада вимагає не тільки творчості, але і вміння вирішувати різні питання – психологічного, організаційного, господарчого характеру. Не казатиму, що в мене все добре виходить. Я знаю свої больові точки. Загалом я пішла на посаду директора ЦКМ не тільки розуміючи, що знаю "як", але ще й тому, що це гарний життєвий досвід. Вважаю, що у людини наступають такі періоди, коли їй потрібен зовсім інакший досвід, ніж той, який вона має.

"У житті керуються двома речами: довіра і чесність"

– Ірино Віталіївно, ким для вас є "вавилоняни"?

– Як би просто це звучало, але вони є членами моєї сім'ї. Вони не мої діти, але кожен з них – частинка мене. У нас все побудовано так, що це не просто репетиції і виступи. Ми разом ходимо на екскурсії, спільно читаємо книжки, переглядаємо фільми, обмінюємось позитивною і негативною енергією. Я їм потрібна, щоб дати пораду, так само і вони потрібні мені. Коли мені дуже погано, то вони лікують одним своїм існуванням.

"Вони є членами моєї сім'ї"

– Чи змінилась ваша мотивація роботи з театром за ці десять років?

– Спочатку це був клуб за інтересами. Відповідно і я ставилась до нього легше. Умовно кажучи, якщо людина в дитинстві не догралась у ляльки, то вона це зробить пізніше. Те, що я колись не зіграла, не зробила, я реалізувала в театрі. Можна сказати, що все це стало ретранслятором моїх бажань, комплексів.

– Ви використали інших?

– Виходить, що так. Але життя на цьому *базується.* Хтось когось використовує, але питання полягає у тому, як це зробити. Мені здається, що я тут була чесною. Вони брали від мене стільки ж, скільки я брала у них. Сьогодні це стало більше, ніж просто гра. Не хочу бути пафосною, але для мене зараз "Вавилон" - концепція життя.

– Ви схильні до депресії?

– Так, як і кожен Овен (*посміхається*). Але за останні три роки в мене не було депресій. Я живу в такому темпі, коли постійно потрібно приймати рішення. Маю бути в психологічному і фізичному тонусі.

– Чого у Вас більше – директор ЦКМ, режисер чи викладач?

– Складно відповісти, але, мабуть, все ж таки більше вчителя. Вчителя, який інколи вчить не стільки предмету, скільки тому, як треба говорити, писати, сидіти, спілкуватись, розказує, що є добре, а що погано.

– Який у Вас розклад дня?

– Якщо немає першої пари, то прокидаюсь о шостій ранку. О дев'ятій я вже у ЦКМ. Тут розклад будується залежно від обставин. Інколи спокійно займаємося організаційною роботою, а інколи проводимо кілька університетських заходів за день. О четвертій - репетиція театру. Вона триває десь до дев'ятої вечора. Вдома я після десятої. Спати лягаю не пізніше дванадцятої.

– Якими були ваші студентські будні?

– Насиченими, адже в нас була комсомольська організація. Вона все вирішувала і систематизувала наше життя. Я не прихильник тої ідеології, але вона привчала до системної роботи. На всілякі дурощі просто не залишалось часу. Колишня система формувала відчуття відповідальності. Також я була учасницею студентського театру, яким керувала Алла Капська.

– Які у Вас плани на найближчий час?

– Я живу за філософією малих справ, тому глобальних планів не будую.

"Живу за філософією малих справ"

– Але ж все велике складається з малих частин, до чогось ви ж прагнете…

– (*думає, а тоді посміхається*) Прочитати все непрочитане. Хай буде так.

– Як філолог ви точно маєте що сказати про газету "Педагогічні кадри".

– Газета змінюється, і це тішить. Добре, що ми маємо газету з такою історією. Ми навіть за матеріалами газети намагались відтворити історію ЦКМ. Сьогодні "Педагогічні кадри" вже більш презентабельна газета. Вона стала більш адаптованою до читача, перестала бути таким собі "Урядовим кур'єром" Драгомановського університету. Якщо вона і далі буде так розвиватись, то стане лакмусом, за яким університет вимірюватиме свою діяльність і визначатиме пріоритети. На газету покладені великі завдання.

– Ваші побажання читачам.

– Студентам побажаю знайти справу, яка стане справою їхнього життя. Викладачам – здоров'я, розумних і талановитих студентів. А також внутрішньої молодості і пам'яті про себе в молодості.

– Дякуємо за цікаву і відверту розмову.

Спілкувався Сергій РУСАКОВ
Фото Вікторії ТИЩУК

Близнюки університету

Газета "Педагогічні кадри" упроваджує фотопроект "Близнюки університету". Протягом цього навчального року ми записували інтерв'ю і фотографували близнят, які навчаються в нашому університеті. Ми вирішили дізнатись, як їм разом навчаються, чим схожі і відмінні близнята та поцікавитись їх життєвими планами.

Якщо разом з вами навчаються близнята, то повідомте це в редакцію газети, і ми завітаємо у вашу академічну групу. Сьогодні перед вами дві пари сестер, з якими спілкувався Сергій РУСАКОВ, фотографії – Катерини КУЩІЄНКО.

СЕСТРИ КІРЄЄВИ: ЗАВЖДИ Є СВОЄ "Я"

Аня і Аліна народились в м. Конотопі. Разом зростали і разом нині навчаються на IV курсі на спеціальності "Культурологія". Дівчата до 7 класу ходили в однаковому одязі, "потім ми почали одягатись по-різному, адже хочеться вирізнятись", – говорять дівчата.

Аліна. В дитинстві мріяла стати моделлю. *"В дитинстві з подружкою навіть влаштовували у дворі показ моди"*, – з усмішкою згадує дівчина. Аліна – активна і непосидюча. З сестрою могла не просто посваритись, а й почати боротись: *"Матір тепер жартує, що боялась залишити нас вдома самих"*. Цікаво, що незважаючи на характер, у дівчини дрібний і спокійний почерк. *"У школу ми йшли разом, але коло спілкування було різне"*. Аліна в школі завжди сиділа праворуч, сестра – ліворуч.

Школа, де навчались дівчата, має укладений договір з Драгомановським університетом, тому сестри поступали через дистанційні курси. *"Роль у вступі зіграли батьки. Вони не хотіли розділяти нас. Київ для нас був незнайомим містом, і на думку батьків, так було безпечніше"*.

Минулого року дівчата пройшли відбір у "Школу вожатих" і їх хотіли поставити працювати в один загін, але дівчата заперечили. *"Дратує те, що якщо ми однакові, то інші думають, що ми повинні постійно бути разом"*. Хоча сестри зізнались, що одна одній не набридають, незважаючи на те, що і нині часто сваряться.

Сьогодні обидві дівчини лише навчаються. *"Складно суміщати навчання і роботу,* – говорить Аліна. – *Хочеться гарно навчатись, а робота від цього, на жаль, відволікає. Про майбутнє складно сказати, бо не знаємо, що нас чекатиме на п'ятому курсі – один чи два роки навчання"*.

Аня. Аня – старша сестра і дорослiша на півгодини. Ким хотіла стати в дитинстві – не пам'ятає, але переконана, що це було пов'язано з творчою галуззю. Дівчина спокійна за характером, а от почерк має розмашистий, хоча в школі був "спокійний", як у сестри. *"- Ми різні, наші друзі про нас говорять так: одна – мир, друга – війна"*.

Одного разу у школі перед уроком з української літератури дівчата помінялись місцями. Аню викликали прочитати напам'ять вірш. Після уроку дівчата знову сіли на звичні місця. Наступним уроком за розкладом була математика, але вчитель захворів і на заміну прийшла… вчителька з української літератури. Цього разу вона вирішила послухати вірш з вуст другої сестри. Візуально дівчат в той день вчителька не відрізнила і Ані довелось вдруге розповідати той самий вірш. В університеті дівчатам не доводилось "заміняти" одна одну. Хоча одна викладачка лише в день екзамену зрозуміла, що дівчат двоє.

"Часто бачимо близнюків з дуету Анна-Марія. У них однаковий стиль. А нам так не хочеться. Так, у нас є схожі речі, але за кольорами вони можуть відрізнятись. А от постіль у нас однакова", – говорить Аня.

Навчання зараз інтенсивне, і у дівчат не вистачає часу для гуляння. *"Ми наче разом ходимо, але все ж і по окремості. Навіть у кімнаті разом рідко знаходимось, не часто спілкуємось одна з одною. У нас навіть ліжка в різних кутах кімнати стоять"*.

Група, в якій навчаються дівчата, дружна і активна. *"При вступі в університет нам сподобалась саме культурологія. І ми не шкодуємо про вибір"*.

СЕСТРИ ТИМОЩЕНКО: РІЗНИЦЯ В ОДНУ ХВИЛИНУ

Сестри народились у Києві. Закінчили середню школу № 235 імені В. М. Чорновола. Сьогодні Марія і Наталія навчаються в Інституті інформатики на спеціальності "Економічна теорія". Обидві дівчини танцюють з чотирьох років і люблять мандрувати – побували у Фінляндії, Швеції, Польщі, Угорщині та в багатьох містах Росії.

Наталія. Досягає поставлених цілей, чітко знає, чого бажає. "Якщо їй не подобається людина, то вона обмежує своє спілкування з нею", – говорить за сестру Марія.

У дев'ятому класі дівчина складала екзамен з біології за сестру. *"Викладачка ще відзначила, що обидві дівчини добре знають предмет"*, – згадують дівчата.

Наталія хотіла вчитись в університеті МВС на… слідчого, та її переконали, що таку спеціальність слід опановувати в більш дорослому віці.

"Вирішили, що хочемо навчатись в НПУ імені М. П. Драгоманова. Хотіли вчитись разом, тому довго обирали спеціальність. Врешті-решт подали документи і поступили в Інститут інформатики".

В однаковому одязі сестри ходили до 12 років. Жартують, що з точки зору дівчини так навіть зручніше, адже мають вдвічі більше гардеробу. Але якщо Наталя любить більш діловий стиль, то Маша віддає перевагу джинсам і футболкам.

Перебуваючи кілька років тому в літньому таборі, дівчата познайомились з хлопцями-близнятами, які також відпочивали. Та зав'язати серйозні стосунки не вдалось.

Марія. Творча людина, якій подобаються танці і співи. Тому мріяла вчитись на хореографа, та батьки вмовили поступати на більш серйозну спеціальність. "*Хоча я все одно з часом піду вчитись на хореографа"*, – зізнається дівчина.

Характер у дівчини більш поблажливий, ніж у сестри. Тому вона вміє згладжувати гострі моменти.

Маша – старша сестра. Вона народилась раніше… на одну хвилину. Обидві дівчини навчаються добре, хоча на відміну від сестри, Марії складніше йдуть точні науки. Навчатись разом дівчатам подобається, бо відчувають підтримку одна одної. *"Коли була посвята в студенти, то спочатку ніхто не помітив, що ми близнята. Ми були одягнені по-різному, мали різні зачіски, тому в Інституті подумали, що ми просто маємо однакові прізвища"*.

Хоч дівчата і сваряться, та говорять, що вже через п'ять хвилин спілкуються, наче нічого і не траплялось. *"Одного разу сестра поїхала з батьком на дачу, то я скучила за нею уже за дві години і взялась телефонувати їй"*.

Красуня університету

ВАЛЕРІЯ СЕРДЮК: "Моральне підпилювання підборів було…"

МИНУЛОГО РОКУ Валерія Сердюк перемогла в конкурсі "Красуня університету". Сьогодні дівчина навчається вже на III курсі Інституту корекційної педагогіки та психології.

Молода, творча, не боїться критики та самостійно може визнати помилки – такою постала перед нами переможниця конкурсу.

– Валеріє, розмова буде присвячена твоїй перемозі на конкурсі краси в нашому університеті. Як ти стала його учасницею?

– Все почалося з перемоги на конкурсі "Міс ІКПП": як його переможниці мені надійшла пропозиція спробувати свої сили на університетському рівні.

– Цікаво, що стало поштовхом для того, щоб взяти участь у конкурсі краси?

– Коли я тільки стала студенткою університету, мені наснився сон, що я отримала титул "Красуня університету". Вже на другому курсі, дізнавшись про конкурс краси в Інституті корекційної педагогіки і психології, та згадавши сон – сміливо пішла записуватись в учасниці. І, як бачите, не даремно. Хоча під час підготовки до нього щось не виходило, інколи опускалися руки, та мене дуже підтримувала родина, тому не хотілося їх розчаровувати. Саме це мене змусило пройти шлях до кінця!

– Цей конкурс став важливим для тебе? Чому ти навчилась?

– Мені стала зрозуміла одна істина – послухай інших та зроби по-своєму (посміхається). Я навіть після перемоги брала участь у київському конкурсі краси, де зайняла друге місце. Зазначу, що там конкурс відрізнявся від подібних конкурсів краси. Там була більше ставка на інтелект, та учасниці довели, що краса – це не лише параметри 90-60-90. Після конкурсу до мене підходили учасниці і запитували, чи я брала участь у подібних конкурсах раніше. Зізнались, що бачили мою впевненість і силу. Після цього чергового тріумфу прийшов час представити НПУ на конкурсі "Студ-міс Київщина". Я підійшла до цього з великою відповідальністю, усі сили вкладала в підготовку, усім серцем жадала переможного місця, але журі не внесло мене в трійку лідерів. Я отримала титул "Міс креативність". Тоді для мене це здалося ганебною поразкою, але потім зрозуміла, що перемога – це не головне. У кожної з учасниць – своя перемога. Моя була в очах пів сотні драгомановців, які зайняли половину приміщення "Арени" і за чисельністю конкурували лише зі студентами Києво-Могилянської Академії, а за активністю рівних нашим не було. Такої ідтримки, як тоді, – я ще ніколи не відчувала в житті! А отримати титул "Міс креативність" виявилось навіть краще за корону.

– Глядачі "Красуні університету" запам'ятали тебе по творчому конкурсу, де ти грала на флейті. Чи складно було готуватися? Хто тобі допомагав?

– Після прийняття рішення щодо участі в конкурсі я почала шукати костюми та партнера для танцю. Взагалі я не надто добре танцюю, багато хто закидав, що в мене не вийде. Моральне підпилювання підборів було, та після довгих тренувань все чудово вийшло. Щодо виступу з флейтою, то це мій коронний номер. Я з дитинства вчилася грати на ній. Але для виступу самої гри мені здалося недостатньо, тому вийшло театралізоване дійство. Хочу подякувати своїм друзям, які допомагали мені та вірили в мене.

– Що б ти побажала майбутнім учасницям конкурсу краси?

– Ніколи не здавайтесь і йдіть завжди до кінця. Ніколи не бійтеся критики, вона буває дуже корисною! І найголовніше: ніколи не сумнівайтеся в своїх силах, якщо ви чогось дійсно хочете – ви зможете!

Спілкувалась Тетяна ВОЙТОВИЧ

Слово головного редактора

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УНІВЕРСИТЕТУ

Нещодавно довелось робити персональний перелік публікацій і виявилось, що одна з перших моїх публікацій в газеті "Педагогічні кадри" вийшла у червні 2007 року. Відтоді співпраця з багатотиражкою стала неодмінним елементом моєї діяльності в університеті.

За цей час вийшло ряд статей про заходи і події, які відбувались в Драгомановському житті. Деякі з них зайняли чільне місце і перетворились на традиції, а деякі повністю зникли через плин часу. Але в будь-якому разі маю за честь, що про них дізнавались саме з моїх матеріалів.

Завдяки цим публікаціям я познайомився з університетським життям і людьми, які творять історію нашого вишу. Нині, вже як редактор газети, маю можливість безпосередньо спілкуватись з цими людьми. Особливо радію, коли це спілкування відбувається напередодні їхніх ювілеїв.

Під час спілкування з ювілярами, проймаючись тією енергією, якою вони живуть, виникає ще більша шана до їх здобутків і напрацювань. Вони стали наставниками для великої кількості випускників НПУ імені М. П. Драгоманова. Останні, в свою чергу, маючи власні сім'ї вчать тим самим принципам, які були закладені університетськими викладачами.

Переконаний, що нові випуски газети займуть гідне місце в історії університету та освітньої галузі загалом. Через певний час до багатотиражки звертатимуться як до "енциклопедією університету", в яку вписано те, що не можна знайти в інших довідниках.

У найближчих випусках ви зможете прочитати інтерв'ю з Ольгою Коноваленко, Галиною Мєдніковою, Олегом Падалкою, Станіславом Цибіним, Миколою Котом. Це люди, які люблять університет і яких люблять в університеті. Дякуємо нашим співрозмовникам за співпрацю. Ваш голос важливий для університетського колективу, думки надихають колег, а досвід відіграє важливу роль для молоді. І саме ваш голос, думки і досвід нині вписуються в нову "енциклопедію університету".

Якщо раніше університетські багатотиражки були офіційним органом ректоратів і єдиним інформаційним каналом, то сьогодні ці функції більше виконує Інтернет і суперничати з ним немає сенсу. Тому ми обираємо напрям створення сучасної енциклопедії університету.

Творімо газету разом!

З повагою,
Сергій РУСАКОВ

Нагородження

Турнір поетів

НЕЩОДАВНО в книгарні "Є" відбулось нагородження переможців Всеукраїнського студентського поетичного конкурсу "Турнір поетів", до якого долучились студенти і викладачі нашого вишу.

У конкурсі взяли участь близько 400 учасників, які представляли всі регіони України. Найкращі твори відбирало журі, до складу якого входили доктор філологічних наук, профе-сор кафедри зарубіжної літератури Інституту філології КНУ імені Тараса Шевченка **Іван Мегела**, видатний поет **Іван Андрусяк**, автор знаменитого українського роману "Кляса" **Павло Вольвач**, автор проектів "Щоденник", "Re: make щоденник", поет, викладач НПУ імені М. П. Драгоманова **Олександр Козинець**, викладач кафедри культурології НПУ імені М. П. Драгоманова, головний редактор газети "Педагогічні кадри" **Сергій Русаков**.

Переможці читали свої твори, і не лише ті, що подавали на конкурс, а й нові. Члени журі ділилися своїми враженнями, говорили компліменти, часом й критикували. Зокрема, Іван Мегела та Сергій Русаков підкреслили, що в багатьох авторів забагато суму і розчарувань, хоча авторам не більше 25 років. Тож радили більше радіти життю і кохати!

Драгомановський університет та газета "Педагогічні кадри" впровадили спеціальну номінацію "Симпатія газети", яку виборола студентка НТУУ "КПІ" **Наталя Боровик**. Наталії було урочисто вручено грамоту від ректора університету професора **Віктора Андрущенка** та подаровано книжку "Протуберанці слова", упорядником якої є поет-пісняр **Андрій Демиденко.**

Олександр КОЗИНЕЦЬ
Фото Тетяни Медведєвої

Поезія

Наталя БОРОВИК
НТУУ КПІ

Молюся на дощ

Молюся на дощ сьогодні. Молюся на дощ.
Звідусіль оточена кілометрами сонячних променів.
Поміж сотень будинків, вулиць і площ
я сама вже готова стати частиною повені.
По бруківці розлитись холодом, стежкам остудити шал.
Затопити це місто, по вінця, холодною зливою,
в сніжки хмарами гратися серед рідких дзеркал,
малювати у небі веселку. Смішною і вередливою.
Молюся на дощ сьогодні. Одна із небагатьох.
Звертаюсь по допомогу до сивих хмар.
Бо серед усіх здобутків, розсіяних між епох,
колись саме в дощ найбільше згубилося моїх чар.

***

Загратили очі собі і вуха,
у рамки вписались, в закони і правила.
А в житті одна лиш важлива наука –
та, що в серці рубці зоставила.
Виріж, будь ласка, мене із рамок,
якщо я зранку сама забуду.
Бери різак і приходь на сніданок-
обріжем нитки всім ляльцям вуду.
Лишали собі лише чорне і біле.
Дарма! То робота дурна і неправильна.
Ходімо з веселкою гуляти Києвом,
своїми мріями розганяти марево.
Шанувати життя беззлісно і віддано,
малювати під зливою кольоровими фарбами.
Давай радіти,поки не пізно нам,
допоки нас іще в кут не загнано.
Давай на кавалки разом розіб'ємося,
щоб потім яскравими пазлами гратися.
Всьо буде чьотко, якшо не зіп'ємося.
Та ми не прості, щоб так легко здаватися.
Тобі для щастя не треба замок?
Мені ж достатньо і незабудок..
А! Ще виріж, будь ласка, мене із рамок,
якщо я зранку сама забуду.

Освітянський пантеон

ЛЮДИНА З ВЕЛИКОЇ ЛІТЕРИ

3 БЕРЕЗНЯ 2012 РОКУ на 74-му році пішов з життя завідувач кафедри олімпійського та професійного спорту Інституту фізичного виховання та спорту Національного університету імені М. П. Драгоманова, доктор педагогічних наук, професор **ЮРІЙ ТИМОФІЙОВИЧ ПОХОЛЕНЧУК.** Перестало битися серце людини з великої літери – авторитетного вченого, справжнього педагога, мудрого керівника і наставника, великого життєлюба, який 45 років, сповнених самовідданої творчої праці, віддав університету.

Життєвий шлях Юрія Тимофійовича – зразок людської гідності, добропорядності, відданості справі, вміння толерантно працювати з людьми. Понад 40 років Юрій Тимофійович очолював кафедру фізичного виховання та спорту, що нині має назву олімпійського та професійного спорту.

Юрій Тимофійович Похоленчук народився 17 жовтня 1938 р. у м. Смоленськ (Росія). Початок Великої Вітчизняної війни він зустрів з матір'ю, Вірою Іванівною Філатовою під бомбардуваннями у Прибалтиці, де в штабі льотного полку служив його батько – Тимофій Юхимович Похоленчук. Середню освіту Юрій Тимофійович отримав в Київській школі № 27, вищу освіту – в Національному інституті народного господарства. В 1962 р. закінчив Київський державний інститут фізичної культури і спорту, де отримав спеціальність тренера-викладача зі спортивних ігор. Кандидатську дисертацію з біологічних наук захистив у Прибалтиці, де існувала відома тоді наукова школа зі спортивної медицини з питань вивчення впливу високих навантажень на організм спортсмена у великому спорті.

З 1967 р. Юрій Тимофійович Похоленчук працював в Київському педагогічному інституті імені М. Горького (нині НПУ імені М. П. Драгоманова), де з 1971 р. керував колективом кафедри фізичного виховання і спорту. Увесь час безупинно займався наукою – опублікував більше 100 наукових та науково-методичних праць.

Докторську дисертацію на тему "Оптимизация тренировочного процесса спортсменок с целью повышения спортивного мастерства и сохранения здоровья" Юрій Тимофійович захистив у 1993 р., результати роботи над якою втілив у свою подальшу практичну діяльність у Федерації волейболу СРСР (у складі Комплексної наукової групи), а потім у Федерації волейболу України.

Юрій Тимофійович був постійним учасником наукового й суспільного житті університету, міста, держави. В різні роки очолював науково-методичні комісії, був головою науково-методичної комісії з фізичного виховання Міністерства освіти України, членом Республіканської комісії з фізичного виховання молоді ВНЗ України, членом Президії науково-методичної комісії з фізичного виховання при секторі фізичного виховання Міністерства освіти України, головою науково-методичної ради з фізичного виховання ВНЗ м. Києва при міськспорткомітеті, членом Міжнародної Академії зі спортивної науки (з настільного тенісу), дійсним членом наукового комітету ITTF (міжнародна федерація з настільного тенісу), членом Міжнародної Асоціації світових чемпіонатів. У 1992–1995 рр. очолював Федерацію настільного тенісу України, і в той період збірна команда України з настільного тенісу досягла найкращих результатів на Чемпіонаті Світу в Тяньзіне (Китай).

За активну роботу в науково-методичних Радах при Міністерстві освіти і науки України та колишнього СРСР нагороджений Почесними грамотами Спорткомітету СРСР та України, в різні роки нагороджений грамотами та дипломами ITTF, Європейського Союзу зі спортивної науки, грамотою посла України в Китайській Народній Республіці. Нагороджений медалями Олімпійського національного комітету Італії, федерації настільного тенісу СРСР, медалями ITTF. У 2010 р. отримав почесне звання "Заслужений працівник фізичної культури і спорту України".

Юрій Тимофійович був прескрасним сім'янином – чоловіком, батьком, братом, дідусем. Створивши сім'ю у 1974 р., допоміг дружині Людмилі у становленні її як ученого в Національній Академії наук. Синові Сергію дав можливість здобути вищу економічну освіту. Сергій, як і батько, став почесним мисливцем України. Його онучки стали дарують радість всій родині. Юрій Тимофійович підтримував родину у всіх починаннях, допомагав кожному мудрим словом та справами. Сьогодні у його родині безмежна скорбота.

Глибокої втрати зазнав Інститут фізичного виховання та спорту – всі, хто знав професора Похоленчука Юрія Тимофійовича, любили і поважали його за чуйне ставлення до колег та студентів, велику душевну щедрість, безкрайню доброту, чесність і відкритість, справедливість, мудрість та оптимізм.

У ці скорботні дні висловлюємо щире, глибоке співчуття рідним і близьким Юрія Тимофійовича. Віднині його вже немає з нами, але пам'ять про нього, його посмішка, мудре слово та розумні добрі очі назавжди залишаться в наших серцях...

Колектив Інституту фізичного виховання та спорту НПУ імені М. П. Драгоманова

Педагогічні КАДРИ газета

Газета Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова "Педагогічні кадри". Свідоцтво про реєстрацію КІ №30 від 27.01.94 р.

Головний редактор Сергій Русаков.
Літературні редактори Галина Голіцина, Людмила Кух.
Комп'ютерне складання і верстання Тетяни Ветраченко.
Фото Василя Тимошенка.
Наша адреса: м. Київ-30, вул. Пирогова 9, редакційний відділ, тел. (044) 239-30-85, факс 234-75-87, e-mail: gazeta@npu.edu.ua

Видавництво НПУ ім. М. П. Драгоманова м. Київ–30, вул. Пирогова, 9 e-mail: Npu.press@i.ua Свідоцтво про реєстрацію № 1101 від 29.10.2002 р.

Видрукувано у друкарні НПУ імені М. П. Драгоманова. Наклад 1000 примірників.

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори. Позиція редакції не завжди збігається з авторською. Рукописи не рецензуються і не повертаються.